

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **JUDr. P.K.**, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, Ústřední inspektorát, se sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 2.9.2009, č.j. ČOI 16667/2009/0100-OP/1379,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 2.9.2009, č.j. ČOI 16667/2009/0100-OP/1379 a rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského ze dne 27.7.2009 č.j. 5997/2009/3000/R/M se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 5.11.2009 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým tato zamítla odvolání žalobce ze dne 17.8.2009 a potvrdila rozhodnutí ředitele inspektorátu ČOI Jihomoravského a Zlínského se sídlem v Brně o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí kopie pravomocného rozhodnutí v řízení se společností STUDENT AGENCY, s. r. o. s odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce v podané žalobě konstatoval, že dne 7.9.2008 podal podnět České obchodní inspekci k zahájení správního řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu obchodní společností STUDENT AGENCY, s. r. o. a následně obdržel od České obchodní inspekce – Inspektorátu Jihomoravského a Zlínského se sídlem v Brně (dále jen Inspektorát“) sdělení, ve kterém byl informován, že s uvedenou společností bude zahájeno správní řízení. V červenci

roku 2009 se žalobce u Inspektorátu telefonicky informoval o výsledku řízení, přičemž mu bylo sděleno, že správní řízení bylo pravomocně ukončeno s tím, že kontrolované osobě bylo prokázáno spáchání správního deliktu.

Žalobce dne 14.7.2009 podal u Inspektorátu žádost o informace v podobě kopie rozhodnutí o správním deliktu ve smyslu § 13 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), avšak Inspektorát jeho žádost dne 27.7.2009 v celém rozsahu odmítl s odkazem na první větu § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, s tím, že se jedná o informaci získanou Inspektorátem od třetí osoby v rámci jeho kontrolní činnosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17.8.2009 odvolání k žalované, jakožto nadřízenému orgánu.

Žalobce v žalobě tvrdí, že jak rozhodnutí o odvolání, tak rozhodnutí o odmítnutí žádosti jsou nezákonná, neboť spočívají na nesprávném právním posouzení, v důsledku čehož byl zkrácen na svém právu na informace. Nesprávné právní posouzení spatřuje v tom, že Inspektorát první větu § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím vyložil nepřipustně široce tak, že jakékoliv informace získané při plnění kontrolní činnosti od třetích osob není oprávněn poskytnout, aniž by zkoumal, zda rozhodnutí o správním deliktu obsahuje informace od třetích osob, na něž se vztahuje zvláštní povinnost mlčenlivosti, tedy skutečnosti obsahující předmět obchodního tajemství; v této souvislosti žalobce odkazuje i na zvláštní zákon č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČOI“), zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“) a § 12 odst. 2 písm. f/ zákona č. 552/1991, o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“), na který žalovaná odkazuje, který však je obecným předpisem o státní kontrole, pro Českou obchodní inspekci platí zákon o ČOI. Omezená povinnost mlčenlivosti je pak omezena a je odůvodněna veřejným zájmem na sdělování informací o porušování práv spotřebitelů. Inspektorát vyložil tak užitě ustanovení nepřipustně široce a nezkoumal zda rozhodnutí o správním deliktu obsahuje obchodní tajemství, žalobce je přesvědčen, že nikoli, neboť se týká veřejně přístupných všeobecných obchodních podmínek kontrolované osoby.

I kdyby rozhodnutí o správním deliktu určité předměty obchodního tajemství obsahovalo, měl Inspektorát povinnost rozhodnutí o správním deliktu žalobci poskytnout v souladu s ustanovením § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, byť až po vyloučení těch informací, u nichž to zákon stanoví.

Žalobce dále namítá, že ani ze zpřísněné povinnosti mlčenlivosti dle zákona o státní kontrole nemůže vyplynout povinnost České obchodní inspekce odepřít žalobci přístup k celému textu rozhodnutí o správním deliktu. I v tomto případě by jej musela poskytnout po vyloučení informací od třetích osob. takovými informacemi nejsou informace, které vznikly přímo činností Inspektorátu ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, např. informace o provedených kontrolách, zjištěný skutkový stav, právní kvalifikace skutku a pod. a samo sebou ani ty, které poskytl sám žalobce v rámci podnětu k zahájení správního řízení. Na podporu svých tvrzení cituje z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona novelizujícího zákon o svobodném přístupu k informacím, který byl přijat pod č. 61/2006 Sb. (§ 11 odst. 3) a taktéž i z Metodického doporučení Ministerstva vnitra ČR k postupu povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím – Vyřizování žádostí ze správních spisů podle stavu k 1.10.2009.

Žalobce je toho názoru, že smyslem ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím sice je chránit důvěrnost informací od třetích osob získaných v rámci kontrolní činnosti, ale zároveň i dostatečná informovanost veřejnosti o výsledcích kontrolní činnosti správních orgánů. Inspektorát žalobci v rámci Sdělení o prošetření podnětu sice určité informace poskytl, jednalo se však o informace poskytnuté ještě před zahájením správního řízení, s pouze předběžnou kvalifikací zjištěného skutkového stavu, přičemž obsah následně vydaného rozhodnutí může být značně odlišný.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě, doručeném Městskému soudu v Praze dne 21.6.2010 uvedla, že s ohledem na skutečnost, že žalobce argumentuje obdobným způsobem jako v průběhu správního řízení, odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce, z něhož vyplývá, že žalobcem požadované informace nelze za současného právního stavu žadateli sdělit.

Žalobce repliku k vyjádření žalované nepodal.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání v soudu s ust. § 51 s.ř.s.

Mezi stranami sporu je nesporný skutkový základ věci, který vyplývá ze správního spisu, a to že žalobce podal dne 14.7.2009 žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí kopie pravomocného rozhodnutí Inspektorátu, vydaného v řízení proti společnosti STUDENT AGENCY,s.r.o. zahájeném na základě jeho podnětu s tím, že hodlá vůči společnosti uplatnit náhradu škody. Rozhodnutím Inspektorátu ze dne 27.7.2009 č.j. 5997/2009/3000/R/M nebylo této žádosti vyhověno s tím, že povinný subjekt se v rámci své kontrolní činnosti řídí zákonem o ČOI a zákonem o státní kontrole. S odkazem na citaci ust. § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, Inspektorát uzavřel, že jelikož žadatel požaduje informace, které povinný subjekt získal v rámci své kontrolní činnosti, není na poskytnutí těchto informací právní nárok. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že odmítnutí žádosti v celém rozsahu je v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, a to s argumentací obdobnou jako v žalobě proti výkladu ust. § 11 odst. 3 s poukazem na ust. § 12 téhož zákona, dále poukázal na povinnost dle zákona o ČOI určité informace poskytovat přímo ze zákona v zájmu ochrany spotřebitele a na paralelu s trestním řádem, kde poškozený je v postavení účastníka řízení, má možnost uplatnit náhradu škody přímo v trestním řízení, rozsudek obdrží a popř. může náhradu uplatnit i v samostatném civilním řízení.

Odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí Inspektorátu potvrzeno rozhodnutím ústřední ředitelky ČOI ze dne 2.9.2009 s odůvodněním, že odvolací orgán se neztotožňuje s argumentem odvolatele, že v posuzovaném případě lze odepřít jen informace, které mají povahu obchodního tajemství. Inspektoři ČOI jsou povinni při výkonu kontroly postupovat podle zákona o státní kontrole, v němž je v § 12 odst. 2 písm.f) stanovena povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly. Informace získané při kontrole jsou následně obsaženy také ve správním rozhodnutí, a proto ani toto rozhodnutí(jeho kopie) nemůže být žadateli poskytnuto. Ustanovení § 5a odst. 2 zákona o ČOI bylo řádně naplněno, neboť žadatel byl dopisem ze dne 29.10.2008, č.j. ČOI 7901/2008/3000/O/P informován, že na základě jeho podnětu bylo provedeno šetření, že jeho podnět byl odůvodněný a s kontrolovanou osobou bude zahájeno správní řízení pro podezření

ze spáchání správního deliktu- nekalých obchodních praktik ve smyslu § 4a násl. zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. K odkazu odvolatele na ust. § 13 odst. 2 písm.b) zákona o ČOI rozhodnutí uvádí, že toto ustanovení nemá přímou souvislost s posuzovaným případem a Česká obchodní inspekce jej naplňuje tím, že provozuje osobní i telefonickou poradensko-informační službu a zodpovídá dotazy. K argumentu zvažovaného civilního soudního řízení o náhradu škody se dále uvádí, že správní spis, popř. rozhodnutí, pokud si jej soud vyžádá, je inspekce připravena soudu poskytnout. S ohledem na povinnost mlčenlivosti a zásadu neveřejnosti správního řízení, a protože je Česká obchodní inspekce, jako orgán státní správy povinna konat pouze to, co jí zákon umožňuje, bylo proto rozhodnutí Inspektorátu potvrzeno s tím, že požadovanou informaci nelze žadateli poskytnout.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Svoboda projevu a právo na informace (vedle práva pokojně se shromažďovat, práva petičního a práva svobodně se sdružovat a práva podílet se na správě věcí veřejných) patří podle Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny a každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu; cenzura je nepřipustná.. Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Jde tak o jeden z případů výhrady zákona ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny, podle něhož mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem a navíc jen za podmínek stanovených samotnou Listinou (omezení tohoto práva proto nemůže být provedeno podzákonným právním předpisem).

Jako výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí podle čl. 4 odst. 4 Listiny, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.

Rovněž tak jako Ústavní soud i Evropský soud pro lidská práva v případě tvrzeného zásahu státu do základních lidských práv a svobod vychází ze základních premis, a to, zda zásah do takového práva byl učiněn na základě zákona, zda šlo o zásah nezbytný v demokratické společnosti a zda byl zásah přiměřený vzhledem k chráněným právům a svobodám druhých. Na omezení stanovená zákonem (vnitřní úpravou státu) stran výkonu práva na informace je nutno nahlížet a jejich výklad učinit nejen ústavně konformním způsobem, ale při respektování závazků, k nimž stát přistoupil.

Právo na svobodu projevu zahrnuje i právo na informace dle čl. 10 odst. 1 Evropské Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (vyhlášené ve Sbírce zákonů ČR pod č. 209/1992 Sb., ve znění Dodatkových protokolů, dále jen „Úmluva“). Podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat

takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, kteřé stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci. Nutnost restriktivního výkladu zákonných omezení práva na svobodu projevu včetně práva na informace nesporně vyplývá i z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva (dále též „Soud“) podle něhož : Svoboda projevu, v podobě, v jaké ji zakotvuje čl. 10, podléhá výjimkám, které ovšem musí být úzce interpretovány, přičemž nezbytnost každého omezení musí být přesvědčivě prokázána. Ověření „nezbytnosti v demokratické společnosti“ pro Soud znamená zabývat se otázkou, zda inkriminované „zasahování“ odpovídalo na „naléhavou společenskou potřebu“, zda bylo přiměřené sledovanému legitimnímu cíli a zda jsou důvody, na něž se odvolaly vnitrostátní orgány pro jeho ospravedlnění, relevantní a dostatečné“ (*např. Nilsen a Johnsen proti Norsku, 1999, Lehideux a Isorni proti Francii, 1998, Feldek proti Slovensku, 2001, Jerusalem proti Rakousku, 2001 a další*). Úmluva v čl. 17 rovněž stanoví zákaz zneužití práv v Úmluvě uvedených a na druhou stranu i zákaz zneužití omezení těchto práv (čl. 18).

Za stěžejní Městský soud v Praze proto považuje námitku, zda rozhodnutí žalované, potažmo Inspektorátu se řádným způsobem vypořádalo s interpretací omezení práva na informace zakotveného v ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož *„Informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností“*.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí opírá odmítnutí požadované informace žalobcem o důvody, které nemohou obstát.

Omezení práva na informace zakotvené v ust. § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje toliko na „informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím“. Výslovně pak stanoví, že povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

Žalobce v daném případě požadoval pravomocné rozhodnutí vydané ve správním řízení o správním deliktu kontrolovaného subjektu (které nadto bylo zahájeno z jeho podnětu), tedy informaci, která nesporně vznikla činností České obchodní inspekce, příslušného inspektorátu a pro odmítnutí poskytnutí takto vzniklé informace v celém jejím rozsahu nemůže být tak oporou uvedené ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. Rozhodnutí správního orgánu vydané na základě kontrolní činnosti není jako celek informací získanou od třetí osoby při plnění těchto úkolů, obdobně jako takovou informací není ani např. celý protokol o kontrole. Jde o výstupy činnosti povinného subjektu, pokud pak dílem obsahují i informace získané od třetí osoby v rámci kontrolní činnosti, musí být postupováno podle § 12 zákona o přístupu k informacím, a jen informace získané od třetí osoby, jejichž poskytnutí zákon o svobodném přístupu k informacím brání či další informace, které vylučuje z důvodu požadavku ochrany práv a svobod jiných, pak mohou být odeprény. Rozhodnutí správního orgánu vydané ve správním řízení je výsledkem rozhodovací pravomoci, realizací veřejné - státní moci vůči adresátu právní normy, a v rozsahu této

rozhodovací činnosti jsou povinnými subjekty všechny subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy (§ 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím). Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Podle názoru soudu je proto zřejmé, že rozhodnutí vydané Inspektorátem ve věci správního deliktu je jako celek listinou, která vznikla jeho rozhodovací činností.

Nelze se proto ztotožnit se závěrem Inspektorátu, potvrzeným rozhodnutím žalované, že poskytnutí požadované informace - rozhodnutí o správním deliktu jako celku brání ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Odmítnut podle tohoto ustanovení by mohl být požadavek např. na poskytnutí některých příloh protokolu o kontrole, které byly kontrolním pracovníkům předány v průběhu kontroly (např. faktury vystavené kontrolovanou osobou, smlouvy uzavřené mezi kontrolovanou osobou a třetím subjektem), kdy je zřejmé, že se nejedná o informace, které vznikly činností povinného subjektu, neboť jsou výsledkem činnosti kontrolované osoby (popř. třetích osob). Jedná-li se opět o listiny, které vyhotovil kontrolní pracovník (např. sumarizace jednotlivých zjištění učiněných v průběhu kontroly), má povinný subjekt povinnost poskytnout žadateli i takovou listinu po vyloučení informací, jejichž poskytnutí brání jiná ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím.

K odmítnutí požadované informace v celém rozsahu pak nemůže vést ani obecný poukaz na povinnost mlčenlivosti.

Podle § 12 odst. 2 písm. f) zákona o státní kontrole, na které se rozhodnutí žalované odvolává jsou kontrolní pracovníci mj. povinni zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností. Podle § 15 odst. 1 odst. 2 tohoto zákona o kontrolním zjištění se pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. V protokole se uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili. Podle § 4 odst. 3 zákona o ČOI jsou inspektoři vázáni mlčenlivostí o skutečnostech tvořících předmět obchodního tajemství, o nichž se dozvěděli při plnění kontrolních úkolů.

Povinný subjekt je ve smyslu shora uvedených ustanovení povinen poskytnout na žádost tedy i informace týkající se jím prováděné kontrolní činnosti, za předpokladu, že se jedná o informace, které vznikly činností povinného subjektu, nebrání-li tomu omezení práva na informace stanovená zákonem o svobodném přístupu k informacím (např. dle § 9- je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím). Poskytnutí takových informací není v rozporu s ust. § 12 odst. 2 písm. f) zákona o státní kontrole, ani zákona o ČOI, což výslovně stanoví § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím: „*Umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony*“.

Povinný subjekt je zavázán ustanovením § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím tím, aby všechna omezení práva na informace provedl tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.

Městský soud v Praze shledal proto námitky v žalobě uplatněné za důvodné, když obecně je nutno přisvědčit tvrzením v žalobě i v tom, že poskytnutí informace o pravomocně ukončeném správním řízení ve sféře práva veřejného, zvláště pak rozhodnutí o správním deliktu právnických či podnikajících fyzických osob za porušení povinností stanovených v zájmu ochrany určitého veřejného zájmu (např. ochrany spotřebitele) je přiměřeným požadavkem v zájmu předvídatelnosti rozhodnutí a výkonu státní správy i prevence obdobných jednání.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud ve smyslu ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím neuložil žalovanému přímo poskytnout žalobci požadovanou informaci (předmětné rozhodnutí v celém rozsahu), neboť odmítnutí informace vycházelo z nesprávného právního posouzení a na správním orgánu jako povinném subjektu nyní bude, aby posoudil, zda existuje jiný než nyní uvedený důvod k odmítnutí požadované informace, resp. aby postupoval podle ust. § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím a poskytl informaci po vyloučení těch, u nichž to stanoví zákon.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč. Jiné náklady nejsou ze soudního spisu zřejmé a žalobce je ani nepožadoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 19.května 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu